

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1551. usque ad annum 1553

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118561

§. 4. Articuli novæ fidei in Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66577](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66577)

nerus Londinensis Episcopus sua dignitate exuebatur, eorumque Sedes Viris novæ sectæ multum faventibus studiose conferuntur, ac die vigesima sexta Aprilis Poinetus Roffensis Episcopus ad Viacomiensem Ecclesiam transfertur, subrogato in ejus locum Storio. Præterea Exoniensi Episcopatu, quem Veysejus abdicaverat, præficietur Milesius Coverdalis: Ridlejus vero Londinensem, ac Hooperus Glocestriensem Ecclesiam sunt aucupati, qui ambo Præsules Cranmero plurimum propensi ejusdem consilia apprime secundabant. Horum itaque opera mox initium dabatur novæ fidei confessioni, cui ante Cleri Anglicani comitia, seu ante Mensis Februarii initium anno sequenti postrema manus fuit adhibita. Completebatur illa quadraginta duos articulos; eorum autem Auctores Cranmerus, & Ridlejus fuisse creduntur, qui etiam eos postea ad ceteros Episcopos transmiserunt, ut illos corrigerent, ac necessariis additionibus auferrent.

Sæc. XVI.
A.C. 1551.

§. IV.

Articuli novæ fidei in Anglia.

Burnet. l. c.
p. 252.
Dupin. Bibl.
des Aut. p.
134.
2. Petri c. 3.
v. 19.

Articulus I. docet unius Dei existentiam in tribus Personis. II. Incarnationem Verbi Divini adstruit. III. Articulu-

P 2

ticu-

Sæcul. XVI. A. C. 1551. tculus, quod Christus vere in infernum descenderit, confirmat ex his D. Petri verbis: *Et his, qui in carcere (id est in inferno) erant, spiritibus veniens prædicavit.* IV. Declarat resurrectionem Christi Domini. V. inquit, quod in sacris litteris omnia ad salutem necessaria contineantur, unde fidei articulis nulla inferenda sit opinio, quæ ex divino hoc Codice comprobari nequit. VI. Admittit Veteris Testamenti auctoritatem sub dispensatione Evangelica. VII. Tanquam legitima declarat tria celebria Symbola, nimirum Apostolicum, Nicænum, & illud S. Athanasii: supponunt enim hi Doctores juxta communem illius ævi opinionem, quod D. Athanasius postremæ hujus fidei confessionis genuinus existiterit Auctor, quamvis postea Critici demonstrassent, hoc Symbolum plusquam trecentis annis post D. Athanasium fuisse compositum VIII. agit de peccato Originali, quod appellatur *depravatio naturæ in singulis hominibus ab Adamo descendens, qua nos justitiam Originalem perdidimus, & infaustam propensionem ad malum contraximus*: nullatenus tamen ibidem deciditur, qua ratione culpa Adami peccatis in nos derivetur. IX. Adstruit necessitatem gratiæ prævenientis, atque efficacis, sine qua per existimati nostri liberi

liberi arbitrii motum actiones Deo ac-^{Sæc XVI;}
 ceptas producere non possumus. X. ^{A.C. 1551.}
 Explicat gratiæ operationem, eique at-
 tribuit hominis conversionem, ita ta-
 men, ut hæc nullam voluntati vim in-
 ferat. XI. Tradit, quod per solam
 fidem justificemur, hancque in rem
 perperam adducitur ex homiliis aliqua,
 quæ de Justificatione agit. (*) XII.
 Docet, quod opera ante gratiam facta
 non sint a peccato immunia. XIII. Da-
 mnat omnes actiones, quæ *supererogato-*
riæ vocantur XIV. propugnat, quod
 omnes homines sint actu sub potestate
 peccati, solusque sit Christus Dominus,
 de quo hæc lex intelligi nequit. XV.
 affirmat, quod etiam post acceptam gra-
 tiam peccare possumus, a culpa autem
 nostra per poenitentiam erigamur.

Porro dum in articulo XVI. pecca-
 tum Blasphemix in Spiritum Sanctum
 explicatur, hæc ipsa describitur, quod
 sit profunda malitia, atque obstinatio
 P 3 vinci

(*) Ecce! in articulo V. hi Novatores nil
 nisi per sacras literas comprobatum esse admit-
 tendum tradunt, nunc vero præcipuam justi-
 ficationis doctrinam ex quadam homilia per-
 peram intellecta tanquam fidei articulum suo
 regi proponunt: Vere hi defecerunt Scru-
 tantes scrutationes suas.

Sæcul. XVI. A.C. 1551. vinci nescia, qua quis verbum Dei,
 quamvis illud esse divinum convictus
 existat, persequitur & vituperat: porro
 id dicunt peccatum nunquam remitten-
 dum, XVII. statuitur, quod prædesti-
 natio sit electio libera eorum, quos
 Deus, ut justificentur, selegit, ibidem-
 que observatur, quod idem dogma, si-
 cut recte de eo sentientes abundantis so-
 latio repleat, ita ex adverso curiosis,
 ac carnalibus, qui hoc mysterium per-
 vestigare præsumunt, lapis offensionis
 fiat, ut proin homines se regi sinant
 per Dei voluntatem, prout hæc eis in
 suo Verbo revelata est. De cetero ibi-
 dem ne verbulo quidem reprobatio tan-
 gitur. XVIII. Ostenditur, quod ho-
 mo, cum semetipsum per rationis, ac
 naturæ suæ auxilia salvare nequeat,
 nullum aliud salutis remedium reliquum
 habeat, nisi nomen Domini nostri Jesu
 Christi XIX. decernitur, quod omnes
 homines ad servanda præcepta moralia
 adstringantur XX. exponitur Ecclesie
 conditio, diciturque, quod sit fidelium
 cætus, in quo pure Verbum Dei annun-
 tiatur, ac Sacramenta legitime admi-
 nistrantur. Postea tanquam res certa
 proponitur, quod particulares Ecclesie,
 ac præprimis Romana, errori sint ob-
 noxiæ, imo etiam in fidei articulis jam-
 jam erraverint. XXI. Ecclesia depræ-
 dicatur

dicatur tanquam sacrorum Librorum **Sæcul. XVI.**
depositaria, eique adscribitur illorum **A.C 1551.**
 veritatem definiendi potestas, ita ta-
 men, ut Sacris hisce literis adver-
 sum proponendi, vel fidei articulis
 quicquam in scripto Dei Verbo haud
 contentum admiscendi facultatem ne-
 quaquam habeat.

Dum autem sermo occurrit de Con-
 ciliis generalibus, in articulo XXII.
 deciditur, quod ea absque Principum
 concessione convocari nequeant, iique
 Ecclesiastici conventus errare possint,
 atque in fidei materiis erraverint, ut
 proin eorum decreta circa fidei articu-
 los nullam vim obtineant, nisi sacris
 literis innitantur. XXIII. Purgatorium,
 indulgentiæ, religiosus S. Imaginum
 & Reliquiarum cultus, nec non Invoca-
 tio Sanctorum reiiciuntur, tanquam ri-
 tus Sacris literis non modo nullatenus
 comprobati, sed iisdem quoque contra-
 rii. XXIV. Notantur illi, qui Verbum
 Dei annuntiant, vel Sacramenta ad-
 ministrant, quin prius legitimam acce-
 perint potestatem ab illis Ministris, qui-
 bus eam conferre jure competit. XXV.
 Præcipitur, ut Ecclesiæ Officium in-
 linqua, quam populus calet, celebre-
 tur. XXVI. Restringuntur Sacramen-
 ta ad duo, simulque observatur, quod
 hæc non sint nuda nostræ professionis

Sæcul. XVI. A.C. 1551. Symbola, sed etiam efficacia divini erga nos amoris indicia, eosque, qui illa digne recipiunt, in fide corroborant, in hoc tamen articulo illorum virtus *ex opere operato* damnatur. XXVII. Perstringuntur illi qui, Sacramentorum efficacitatem a dispositione, vel intentione Ministrorum ea dispensantium dependere affirmant. XXVIII. Sequens profertur doctrina: per Baptismum efficiamur Filii Dei per adoptionem, illum vero conferre infantibus, laudabilis usus est omni modo conservandus.

In articulo XXIX. Eucharistia definitur, quod non modo sit unionis, ac mutuæ Christianorum dilectionis Symbolum, sed etiam medium, per quod Corporis, & Sanguinis Christi Domini participes fieri possumus: Dogma autem de Transubstantiatione Sacris Paginis esse adversum statuitur, indeque quamplurimi, iique superstitiosi usus fuisse exorti dicuntur. Præterea Corpoream præsentiam repugnare docent hi reformatores, eo quod idem Corpus simul duntaxat in uno loco existere valeat. locus autem proprius Christi Domini sit Cælum. Denique prohibetur, ne Sacramentum asservetur, vel in supplicationibus circumferatur, exponatur, vel adoretur. XXX. Non aliud ad-

adstruitur Sacrificium ut vocant, ex-
 piatorium præter illud, quod Christus
 Dominus obtulit. XXXI. Declaratur,
 quod Divina lex Ecclesiasticos ad cœli-
 batum non adstringat. XXXII. præci-
 pitur, ut vitæ licentiæ dediti, post-
 quam jure fuerunt anathemate percul-
 si, sint veluti Ethnici, usque dum per
 pœnitentiam Ecclesiasticam fuerint Ec-
 clesiæ reconciliati, ac publice per legi-
 timum Judicem denuo ad pacem recep-
 ti; XXXIII. decernitur, nullam subes-
 se necessitatem, vi cujus semper omni
 tempore iidem sint ritus: contra eos
 vero, qui ejusmodi ritibus jure publico
 stabilitis sese subicere renuerint, sancie-
 batur, ut publicis etiam censuris no-
 tentur, eoquod se tanquam disciplinæ,
 ac Legum inimicos profiteantur, nec
 non imbecilibus offensionem sint. XXXIV.
 Approbatur Homiliarum liber, illius-
 que tanquam libri salutaris, ac pietate
 pleni lectio commendatur. XXXV.
 Ostenditur, quod nova Liturgia adeo
 non Evangelio adversetur, ut eidem
 etiam sit apprime consona, atque ab
 omnibus Anglis recipienda.

XXXVI. Angliæ Regibus rursus
 vindicatur prærogativa supremi Capitis
 pro omnibus Regni sui Ecclesiis: Insu-
 per sequentes adiiciuntur Regulæ. I.
 Romanus Episcopus nulla in Anglia ju-

Sæcul. XVI. jurisdictione pollet. II. Magistratibus ex
A. C. 1551. conscientia est obtemperandum III. E-
normia scelera pœna capitis legitime
sunt plectenda. IV. Christiani absque
peccato contra Regni hostes arma sume-
re, & deferre possunt. Postea articu-
lo XXXVII. reiicitur error circa bona
omnibus communia, adstruitur tamen,
quod quilibet pro facultatum suarum ra-
tione pauperibus subvenire teneatur.
XXXVIII. Duo continentur dogmata,
quorum primum est, quod Resurrectio
nondum fuerit facta: in altero autem
dicitur, nos in postremo iudicii die in
eadem carne, quam nunc habemus,
esse resuscitandos. XXXIX. Innovatur
prohibitio jurandi absque necessitate,
permittitur tamen jusjurandum, si il-
lud Magistratus expetit. XL. Agitur de
animarum statu post mortem, simulque
adstruitur, quod animæ morti non sint
obnoxie, nec unacum corpore interea-
nt, neque etiam usque ad universale
iudicium sensu priventur. XLI. Pro-
scribitur fabula Millenariorum tanquam
Sacris Literis adversa, ac Judaicorum
deliriorum Reliquiæ. XLII. Eadem
quoque censura perstringitur error illo-
rum, qui damnatos, postquam ali-
quamdiu tormenta subierunt, salvan-
dos esse asserunt.